

Poems of Moya De Feyter for Ars Poetica Bratislava

De handen in de muren

als het herfst in de spiegel
moeten we het landschap troosten

sommige mensen hebben hoofden als havens
sommige hoofden zijn schuim op zee

vergeten wat bij wie, we moeten het
aan de wilde bloemen vragen
aan wie, aan de bloemen, buiten
weten de wolken van geen ophouden
wie, de wolken, ze weten van geen ophouden

vanaf nu alleen nog vloeibare handen
alleen nog vreedzame onderhandelingen
alleen nog beloftes die iets betekenen
alleen nog muizenhapjes alleen nog macht
voor wie een hart heeft

wat een geluk die bloemen die niet hoeven
te spreken om iets gezegd te krijgen
het geeft niet, geeft het niet
dat onze zinnen erbij gaan liggen

wanneer het vergeten weer eens
een grens over gaat, weer eens
over hele werelddelen heen groeit
over alsmaar langere jaren
over de honger
het water

de wilde bloemen, buiten
welke bloemen, buiten

kijk die honderden weelderige
wilde bloemen
waken

over een slapend huis

De schreeuw van het bos

en als je nu een fijnspar was net geen tweeduizend jaar oud
je takken hangen al een beetje maar je knoppen zijn glad en gepunt
jij hebt het allemaal gezien
jij kent het verschil tussen de lente en die laatste opleving van warmte
net voor de herfst begint
jij weet dat er dingen bestaan die pas groeien als ze branden
dat er een dennenappel is die zijn zaad enkel loslaat
wanneer zijn hars smelt in de vlammen
jij voelt het vocht in je naalden
de olie die vrieswonden moet voorkomen
jij weet dat nat hout dat bevriest kan barsten als een bevroren waterpijp
dat stammen sterker worden naarmate ze pijn verduren
dat de jouwe een rots is je schors het vel van de Noordzevisser
of een jonge spar jij kiemt het liefst in het lichaam van je dode ouders
daar ben je veilig goed gestut en nooit van voedsel verstoken
dus je groeit je moet wel groeien want voor je het weet
word je ingehaald en raak je nooit in de buurt van het licht

maar wees voorzichtig
je hebt je eigen mos nog niet en de winter komt eraan

je zou ook schors kunnen zijn die rimpelt schubt of glad is als een ei
of het bloed van een linde dat op dik water lijkt
een meterslang dadelpalmblad of de diepe spiraalvormige
groef in de huid van de zoete kastanje
een haar op een twijgje een afpellende arm een zigzagvormig middenrif
of de veel te smalle jaarring die een ramp verraad
zou je ook tevreden kunnen zijn als de achtergebleven stomp
van een neergevallen zomereik, je ziet er misschien droevig uit
maar ook zonder stam leef je nog eeuwen verder
de omstaande bomen brengen je suiker jaar na jaar
er zijn er altijd die de hoop niet opgeven
als je lang wilt leven doe je er goed aan
in het midden van de groep te groeien
tussen de rottende kadavers die onmisbare aders de bladluizen
die onderdak zoeken in de scheurtjes in de schors
de honingzwam die een klein land omvat
de keverlarven mijt en springstaarten
het plankton van het bos en daaromheen
de losjes samengehouden grond die zowat alles absorbeert
ook de mensen die er begraven werden

als je pech hebt ben je een walnoot in een stadstuin
mijlen verwijderd van de verbonden die verstrengelde wortels smeden
je slaapt te weinig je wordt niet oud je kruin slaat weelderig uit

maar je grote mooie bladen zijn vatbaar voor vuil
onder de straatlamp zit je vast in de lente
je herhaalt je groeispurt keer op keer
zonder ooit van het groeien te herstellen

misschien hoor je gedempt de hartslag van de jonge berk
die verderop aan de afslag van de autostrade staat
maar de schreeuw van het bos hoor je niet
hoe zou je die kunnen herkennen

het is nochtans dorstig nu de vibraties in de stammen zwellen aan
een boom kan het niet op een lopen zetten als de voorraad op is
of het licht te veraf de bijl in aantocht
zelfs niet als schors en bladertooi
van de hitte in een kruitvat zijn veranderd

hoe lang kun je in spaarstand staan
je bladeren tevergeefs voelen zuigen
wanneer wordt de druk te groot
laat je noodgedwongen het eerste haarvat knappen

dit is de nautische schemering waarin alleen de veerman nog iets ontwaart
we hebben een moeder nodig een moeder met armen die zegt

voor gevaarlijke dingen mag je bang zijn nee je moet
maar ook dan kun je als een boom in een bos
alleen ruimte nemen die er is
en je suiker aan de stronk doorspelen

Wie ben jij op het plein in de stad

de bus waarop je wacht houdt niet van bestemmingen
ze verafschuwt rode knoppen wie met haar vertrekt
stapt niet op om ergens aan te komen

de reizigers een vader met vier dochters een weerbarstige
tiener een vrouw die haar tranen keurig opvouwt
een kind dat kirt van verschroeiend plezier en jij

plots een geur niet van de stad maar van omgewoelde aarde
bussen vertrekken als uit schillen barstende vruchten
op het plein nu alle seizoenen samen kastanjes laten zich zwetend
vallen op een zee van sneeuw houd het raadsel dichtbij
tem de blauwe regen niet die langs je ruggengraat groeit

er is geen reden om in dit gedicht een mens te blijven
als je ook een flapperend vuilnisbakdeksel of een smeltend raam
kunt zijn het stadsplan drupt van het bord de zuil zwalpt
als een dansende aal het kind eet de dienstregeling op

cijfers zijn lekker auto's krimpen tot blinkende nietjes
bomen krijgen sappige lippen straatstenen rekken zich uit
als katten banken zuchten wanneer iemand gaat zitten

de lijn herinnert zich het lied dat ze was op het plein
gaan simultaan alle ramen open naar buiten
vliegen vrouwen met groensatijnen veren

de stenen man met de geheven arm krimpt tot een popje
dat tussen twee vingers past zijn vechtende vrienden staren
verbaasd om zich heen laat je je zorgen los laat je de tijd vrij

van je donkerste gedachten raak je nooit verlost maar kijk
hoe vredig ze zich vandaag in de voegen tussen de stenen leggen

vraag de klokken niet om regelmaat kijk naar de huizen
die knikken als moeders die alles al lang in de gaten hebben
op hun daken een dans van oplichtende druppels
glinsterend als zelfverzonnen herinneringen

en niemand houdt een vlag vast
en niemand houdt het stuur vast
maar ergens klinkt jouw naam

Een brief voor iedereen

dit is een uitnodiging voor een feest voor iedereen
of je nu groen bent paars of zandkleurig
ademt of fotosynthetiseert

als je leeft mag je komen

ik heb een kamer waarin allerlei activiteiten mogelijk zijn
ik denk dan bijvoorbeeld aan
rennen zwemmen slapen
plassen groeien bestuiven braken zonnebaden
een kamer om vrijelijk van elkaar gebruik te maken
elke taal is toegestaan
er zijn geen wetten of prikkeldraden
niemand zal vragen waar je vandaan komt
voor dit feest hoeft je niet mooi te zijn of zongebruind
ook met bladluis en verlepte vacht
zie ik je graag tegemoet

is je huid verdord je pels gaan waaien
heb je een etterend hart en stink je vanbinnen
ben je geblutst verduisterd uit schaamte geslonken
versleten hardhorig op bepaalde plaatsen platgewalst
smacht je naar een geslacht in je geslacht

ben je wat dodier dan een week geleden
voel je je ribben knellen je vleugels verslappen
zeg je altijd iedereen gedag en lacht nooit iemand terug

kom dan
kom met je koude kieren
je molshopen
je rotte tanden
je schimmelsporen

hier hoeft je je niet heelhuids te gedragen
je mag je gaten meebrengen
je mag in stukken komen
misschien zit je met schaamte
sinds je de ontbrekenden hun ontbreken verwijt
ik snap dat je soms zin hebt
om je lichaam met het huisvuil op straat te zetten
maar je mag het ook naar mijn kamer brengen
naar het feest
waar we

zo stel ik me dat voor
geleidelijk naar elkaar toe zullen bewegen
waar algen klauwen en poliepen zich voorzichtig
voor elkaar zullen openspreiden

we zullen dansen met open ramen
want ook vliegende wezens mogen vrijuit
bijten
steken
infecteren
ik zal me ter beschikking stellen
anderen zullen zich uit eigen beweging
ter beschikking stellen
bevend van nieuwsgierigheid
zullen we elkaar met al onze receptoren
diep in ons opnemen

we zullen oog hebben voor elkaars haarwortels en meeldraden
de koudbloedigen zullen wild worden
de mensen zullen de taal van de lelies leren
de insecten zullen met de vissen duiken
misschien verdrinken misschien niet
de mossen zullen zich behendig
tussen de allerwarmste tenen wringen

ik zal schaaltes en servetten en kleurrijke vorken hebben
speciaal voor jullie
zal ik de vorm aannemen van iets vriendelijks
iets dat haar ogen niet te ver openspert

er zullen boterhammen met suiker zijn
ja ik zie het voor me
jullie
met al jullie hongerige onderdelen

we zullen onze uiteindes dicht bij elkaars reukorganen houden
overal onverwachte eigenschappen ontdekken
onze geheimen onthullen
het zal heerlijk zijn
iedereen eindelijk in onze kloppende kern te laten kijken
er zal veelvuldig geprikt worden
in uiers borsten indrukbare eieren

eindelijk zullen we niet meer met onszelf hoeven te leven
maar met en van en in elkaar
in elkaars geuren en vlekken
in elkaars rot

de witvlakvlinders zullen gniffelen
o ik hoop
dat de witvlakvlinders komen

we zullen onze voortplantingsorganen vergelijken
de verscheidenheid zal verbijsterend zijn
aan het einde van het feest zal niets overblijven
dat op wie dan ook lijkt
alle identiteiten zullen rondwentelde substanties zijn

kom je

je hoeft niet te antwoorden
je mag ook te laat komen
of als het feest alweer voorbij is